

Disconnect

Lees ook van Juultje van den Nieuwenhof:

Delete

juultje van den nieuwenhof

DISCONNECT

moon

© 2014 Juultje van den Nieuwenhof en Moon, Amsterdam
Omslagbeeld Plainpicture/Harald Braun
Omslagontwerp Twelph.com
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 2169 3

ISBN 978 90 488 2170 9 (e-book)

NUR 284/332

www.uitgeverijmoon.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Books bv

‘De hel dat zijn de anderen.’

Jean-Paul Sartre

‘Everything’s a lot tougher when it’s for real. That’s when you choke. When it’s for real.’

The Shining – Stephen King

‘Wouldn’t it be easier, wouldn’t it be easy if I never meet you. Never sense your sun and shade. Never have to lose you, never have to hurt you, never have to think about what you’d say.’

‘Never sense your sun and shade’
– Sleepwater (Album: *Sunwritten*)

'De anderen':

Thijs

17 jaar, aardige jongen, houdt van orde, horrorliefhebber, zijn vader was leraar op het Lyceum Jean-Paul Sartre

Jasmijn

17 jaar, terughoudend, snel bang, ze heeft een relatie met Thijs, haar moeder is lang geleden overleden

Julian

17 jaar, voormalig topsporter, rustig, kan zijn ex-vriendin Anouk niet loslaten

Anouk

18 jaar, mooi prinsesje, rijke ouders, 'speelt' graag met jongens, stiekem verliefd op Noah

Noah

18 jaar, mysterieuze jongen, houdt van mensen uitdagen, is veranderd na de dood van zijn zusje Lieve

Sam

17 jaar, beste vriendin van Jasmijn, cynisch meisje, houdt van spanning en uitdaging, speelt graag toneel

Bennie

18 jaar, de clown van het groepje, altijd gevat, vrolijk, zijn ouders hebben een kroeg

Ze zijn allemaal bevriend.

Ze hebben allemaal geheimen.

Ze zitten allemaal vast.

Proloog

Ik overzie wat ik heb veroorzaakt en glimlach naar mezelf in de spiegel. Nieuwe krassen, nieuwe wonden, nieuwe manieren om te voelen. Ik kijk naar het kleine, losse scheermesje in mijn rechterhand. Mijn vriend. De enige die ik kan haten en liefhebben. De enige die ervoor kan zorgen dat ik pijn voel, maar ook troost.

Ik heb mijn shirt vast, maar trek het nog niet aan. Ik wil nog langer kijken naar het kunstwerk dat ik heb gemaakt op mijn borstkas en buik. De verse, rode striemen steken fel af tegen mijn bleke huid. De pijn is alweer weg, alsof die steeds sneller wegtrekt, waardoor ik het gevoel heb dat ik steeds dieper moet snijden. Ik houd mijn hoofd schuin en kijk naar de strakke figuren die ik met het mesje heb getrokken. Een lijn loopt over een litteken van de vorige keer heen. Het kruis lijkt iets symbolisch uit te stralen. Het is net echte kunst. Ik laat mijn vinger langs de lijn en het litteken gaan. De huid bij het litteken is roze-paarsig en gebobbeld. De verse lijn is ruw en felrood, en lijkt wel in brand te staan. De opengesneden huid staat een stukje van elkaar af, alsof de huid twee oevers vormt met een klein ravijntje ertussen.

Ik grijns naar mezelf in de spiegel. Een verwrongen, bijna sa-

tanische lach. Mijn armen of benen heb ik nooit beschadigd, alleen mijn romp. Ik heb daar bewust voor gekozen. Niemand kan het daar zien. Het is mijn geheim. Een geheim waar niemand iets mee te maken heeft en waar ik zelf de volle verantwoordelijkheid voor neem.

Ik zie de mensen om me heen en probeer echt wel tot ze door te dringen, maar dat lukt blijkbaar niet. Nooit. Ze begrijpen me niet. Ze begrijpen niet wat ik eigenlijk van binnenuit wil schreeuwen. Dat ze niet moeten kijken, maar zien! Dat ze keuzes moeten maken en ook verantwoordelijkheid moeten nemen voor die keuzes. Het maakt je tot wie je bent. Het ergste is als mensen zeggen: 'Ik ben nou eenmaal zo.' Dat maakt me razend. Totaal respectloos en egoïstisch, vind ik. De anderen moeten zich maar aanpassen, denken ze, gewoon maar klakkeloos accepteren 'dat iemand zo is'. Maar zo werkt het leven niet. Elke stap die je neemt, elke dag die je leeft, is een beslissing.

Ik heb er zoveel over gelezen. Stapels boeken heb ik doorgewerkt op zoek naar antwoorden. In eerste instantie was ik zoekende naar wie ik ben en waarom ik zo anders ben. Wat is er mis met mij dat ik zo weinig medelijden kan hebben met anderen of niet hetzelfde lijk te voelen? Maar later ben ik het gaan begrijpen, door me steeds meer in de mens en de wereld te verdiepen. Ik ben alleen verantwoordelijk voor mezelf en dat betekent dat ik ook niet tot in het diepste met anderen mee hoeft te leven, ze doen het immers zichzelf aan.

Ik haat het als mensen zo fake zijn. Bah. Je ziet het overal. Laatst bijvoorbeeld, bij de supermarkt. Voor mijn ogen reed een man met een razende snelheid uit zijn parkeervak recht tegen een vrouw op een fiets aan. Ze viel hard en haar fiets was ont-

wricht. De man was een en al verontschuldiging en medeleven, terwijl hij intussen op zijn horloge stond te kijken. Alleen maar woorden, geen daden, want hij hielp haar niet eens overeind. Hij zei dat het gebeurde omdat hij zo'n haast had zijn kids op te halen. Schei toch uit! Als je je kinderen zo belangrijk vindt, vertrek je op tijd en dan kijk je uit, dan maak je jezelf niet zo belangrijk en hoef je geen medelijden te veinzen, terwijl je alleen maar aan het bedenken bent dat je weg wilt.

En ik las in de krant over iemand die haar kind per ongeluk op een warme dag in het autostoeltje had laten zitten toen ze naar haar werk ging. De hele dag in een snikhete auto. Hartstikke dood. En dan gaan janken over stress en hoe het toch heeft kunnen gebeuren en tevergeefs zoeken naar een soort van vergif-fenis. Nee, bloeden zul je. Boeten voor je daden, waarin je jezelf blijkbaar te belangrijk hebt gevonden.

En zo zie ik dagelijks honderden dingen om me heen gebeuren, ik word er niet goed van. Ook in mijn eigen persoonlijke kring. En ik kan maar één ding denken als ik het zie: iedereen moet gestraft worden voor zijn of haar daden. En niemand kan die straf ontlopen. Niemand mag hem ontlopen.

NACHT EEN

De nacht van vrijdag op
zaterdag, 01.15 uur

Jasmijn

Ik kan mijn lach niet meer inhouden en begin te giechelen als een klein meisje. Het is gelukt! Ik zag het plan eigenlijk niet zo zitten, maar Thijs en Sam zijn er ook bij en met hen durfde ik het wel aan. Sowieso zag ik in Sams ogen dat ze me een beetje kinderachtig zou vinden als ik niet meeding en zo wil ik niet gezien worden.

Ik zou willen dat ik net zo stoer was als zij, maar ik moet veel meer moeite doen om uitdagingen aan te gaan. Sam durft overal zomaar in te springen. Dat was al zo toen we nog in de brugklas zaten. Ik grinnik als ik denk aan hoe onze vriendschap ontstond.

Ik had het voor elkaar gekregen om tijdens de introductie midden op het schoolplein te struikelen, met rugzak en al. Twee tweedeklassers liepen voorbij en lachten me niet alleen uit, maar begonnen ook rotopmerkingen te maken. Sam, die ik toen pas net kende, stoof naar ze toe en ging als een dolle tekeer. Zo ging je niet met mensen om, waren ongeveer haar woorden. Wat dachten ze wel niet, met z'n tweeën tegen één? En hoe zouden zij zich voelen als ze op hun muil zouden gaan en dan werden uitgelachen door een stelletje achterlijke

paarden? Haar exacte formulering van dat moment weet ik niet meer precies, maar het ging met zoveel felheid en volume gepaard dat de tweedeklassers sneller afdropen dan ik weer overeind was gekomen. O, wat hebben we nog vaak gelachen om dat moment. Vanaf toen deelden en beleefden we alles samen. We hebben altijd veel van elkaar geleerd en aan elkaar gehad. Natuurlijk zijn we heel verschillende persoonlijkheden, maar ondanks, of misschien wel dankzij die verschillen waren we heel close.

Ik voel de hand van Thijs om de mijne en samen lopen we door het zaaltje heen. Het is hier ook zo donker. We proberen bij te lichten met onze mobieltjes.

Julian heeft een zaklamp-app op zijn telefoon die een behoorlijk stuk van de ruimte verlicht, maar het blijft spannend, in zo'n donkere, verlaten ruimte rondlopen met alleen de schijnsels van de mobieltjes. Het blauwachtige licht zorgt voor een kille, mysterieuze sfeer. Alsof je in een mortuarium bent. Niet dat ik daar ooit geweest ben, maar zo stel ik het me voor. Ik krijg kippenvel op mijn armen.

Ik laat mijn ogen door de zaal gaan. Deze ruimte is niks veranderd, maar tegelijkertijd is het nauwelijks voor te stellen dat we hier ooit les hebben gehad. Het lijkt inmiddels wel een museum, met oude spullen en overal stof en...

'Gadverdamme, gadverdamme, haal het van me af!' gilt Anouk die wild met haar armen voor haar hoofd zwaait. Sam rolt met haar ogen en trekt spinrag van Anouks voorhoofd af.

Ik giechel weer. Het lijkt wel of ik overal om moet lachen; dat komt vast door de drank. Zo vaak drink ik niet, dus dat heeft meteen invloed.

‘Aanstelster, je bent zeker bang dat er overal spinnenwebben zitten en je je nieuwe Uggs verpest,’ zegt Sam lachend en ze geeft Anouk een duw. Anouk valt bijna om. Ze lacht naar Sam en even voel ik een steek.

Al sinds een paar weken heb ik het zeurende gevoel dat mijn beste vriendin meer naar Anouk toe begint te trekken. Ik weet niet waarom. Misschien heeft Sam inmiddels behoefte aan iemand die spontaner is en ook op de voorgrond durft te treden, zoals Anouk.

Ik knijp in Thijs’ hand. Hij trekt me mee naar de theaterstoelen en we ploffen neer op de eerste rij. Even horen we een dreigend gekraak, maar de stoelen blijven heel.

Sam gaat op de speelvloer staan, ons podium, en trekt een serieus gezicht. ‘Kinderen, ga eens snel zitten. Het is tijd voor... dramales!’ bootst ze de stem van onze oude toneeljufvrouw na.

We schieten in de lach als ze bijna omvalt. Sam is ook al zo dronken.

‘Jij bént een drama zul je bedoelen,’ zegt Julian terwijl hij zich ook in een van de stoelen laat vallen. Anouk gaat op zijn schoot zitten.

Ik dacht dat het uit was tussen hen, maar ik zie dat Anouk zich verleidelijk tegen Julian aandrukt en nogal aanstellerig checkt of de theaterstoel hen beiden wel houdt. Zijn mobieltje beweegt een beetje op en neer, waardoor we kunnen zien dat Julian het flirten van Anouk graag laat gebeuren.

Drama was een verplicht vak bij ons op school, voor alle leerlingen van alle niveaus. Voor sommigen fantastisch, voor anderen een regelrechte hel. Ik behoorde tot die laatste cate-

gorie. Ik vond het vreselijk om voor de klas dingen te moeten doen. Ik was continu bang om uitgelachen te worden. Gelukkig zat ik meestal samen met Sam in een groepje en die sleepte me er altijd wel doorheen. Zij trok toch alle aandacht, met haar opvallende verschijning en haar gedrag. Ik hoefde me niet zo'n zorgen te maken dat er op mij werd gelet met Sam naast me. Sam vond drama dan ook heerlijk.

Voor het vak werd toentertijd een speciaal theaterzaaltje gebouwd. 'Het paradepaardje van de school', werd gezegd. Plaats voor honderd man publiek, een speciale plek voor techniek en regie met alle bijbehorende theaterlampen en geluidsapparatuur, en een aparte opslagplaats voor attributen, die ook dienstdeed als kleedruimte. Ondanks het feit dat ik het supereng vond om op te treden, hebben we hier heel wat gelachen. Mevrouw Van Beek kwam steeds opnieuw aanzetten met vreemde attributen en kostuums die ze op de gekste plekken had gevonden.

Ik hoor geluiden uit de kleedruimte komen en moet lachen. Volgens mij is Bennie daar aan het rommelen. Hij is de enige die zich nog niet in het zaaltje heeft laten zien.

Sam heeft niks door en doet nog steeds net alsof ze mevrouw Van Beek is. Ze is inmiddels, met bijbehorend accent, een heel verhaal aan het houden over het belang van toneel terwijl ze haar donkerbruine krullen boven op haar hoofd heeft vastgebonden.

Mevrouw Van Beek was een excentrieke, oudere docente met een slordige knot boven op haar hoofd. Ze sprak met een apart accent, dat Sam zo treffend imiteert dat het hilarisch is.

De docente had ook nogal eens de neiging in zichzelf te praten, wat heel grappig, maar ook wel vreemd was. Ook andere docenten wisten vaak niet wat ze met mevrouw Van Beek aan moesten. Zo gek als een deur, maar wel een leuk en fijn mens. Iedereen mocht haar, misschien wel juist omdat ze een beetje gek was.

We schrokken dan ook heel erg toen we hoorden dat mevrouw Van Beek ziek was. Ze had kanker; toen het ons werd verteld was de ziekte al in een vergevorderd stadium. Ze heeft ons tot de laatste dag dat ze kon lesgegeven. Leerlingen hadden heel veel respect voor haar.

Gelukkig voor haar heeft ze niet meer hoeven meemaken dat de school vorig jaar ging fuseren met de scholengemeenschap uit Zuid. Ons Lyceum, het Jean-Paul Sartre, zou nooit meer hetzelfde zijn. Wij moesten alleen nog voor ons examenjaar naar de school in Zuid en het Sartre werd teruggegeven aan de gemeente. Het gebouw was inderdaad al oud en we wisten dat er een moment aan zat te komen dat het afgekeurd zou worden en klaargemaakt voor de sloop, maar wij waren dol op ons kleine, oude schooltje. Voor één lullig jaar moesten we nog naar de andere kant van de stad fietsen voor de nieuwe school; een hypermodern gebouw met een dubbel leerlingenaantal en allerlei onbekende gezichten. Gelukkig hadden we elkaar.

Plotseling klinkt er een harde schreeuw en rent er een gedaante achter Sam over de vloer. Hij heeft een zaklamp vast en schijnt daarmee alle kanten op. Hij heeft een zwart-wit masker op, zo een als uit de film *Scream*, en hij blijft maar schreeuwen en rondrennen. We schrikken ons wild, maar Sam

geeft hem een harde duw, waardoor hij zijn evenwicht verliest en op de grond valt.

Bennie blijft liggen en rolt over de grond van het lachen bij het zien van onze verschrikte gezichten. Typisch Bennie.

‘Die kop van jou!’ Hij wijst naar Sam en komt niet meer bij.

Sam geeft hem vrij lomp een trap in zijn zij, waardoor Bennie nog harder moet lachen. ‘Wat ben jij een eikel, zeg!’ zegt Sam boos. ‘Alsof iemand dit grappig vindt! Hier midden in de nacht, in een verlaten gebouw.’

Ik kijk Thijs aan en hij grijnst naar me. Ik moet zeggen dat ik wel heel erg geschrokken was, maar ik kan er nu wel om lachen. Vooral het beeld van Sam met haar haren recht overeind op haar hoofd en Bennie met het *Scream*-masker half voor zijn gezicht. Het lijkt wel een mislukte scène uit een goedkope theaterproductie.

Bennie komt overeind en schijnt nog een keer expres met de zaklamp recht in Sams ogen, om haar te pesten. Dan trekt hij een overdreven zielig gezicht. Nu schiet Sam wel in de lach en ze geeft Bennie een speelse duw. Hij loopt bij haar weg en komt naast me zitten, zijn benen gooit hij megalomp over Thijs en mij heen.

‘Weet je hoeveel spullen hier nog liggen? Al die oude troep van Van Beek ligt hier nog. Alsof niemand het heeft durven aanraken of weggooien uit respect voor haar. De rest van de school is leeg.’ Bennies ogen glimmen.

Ik ben eigenlijk wel nieuwsgierig. Straks eens even kijken bij die spullen. Het is toch een beetje nostalgie. En nu we net examen hebben gedaan, denk je toch veel terug aan

dingen die je de afgelopen vijf jaar op school hebt meegemaakt. Sowieso lijkt het me leuk om dadelijk eens een rondje door het hele schoolgebouw te lopen, als er tenminste iemand met me meeloopt, anders durf ik dat echt niet.

Anouk is inmiddels bij Sam op de speelvloer gaan zitten en ze zijn samen een beetje aan het smoezen, met hun ruggen half naar ons toe.

Ik kijk even waar Julian is gebleven. Die zit nog steeds in dezelfde stoel, maar zijn hoofd hangt een beetje achterover. Ik stoot Thijs en Bennie aan en wijs naar Julian. Het is ook te grappig hoe zijn mond openhangt en zijn ogen dicht zijn. Hij moet in slaap gevallen zijn. Zelfs terwijl Anouk net nog op zijn schoot zat.

Bennie staat op en sluipt naar hem toe. Hij trekt zijn masker weer recht en buigt zich zachtjes over Julian heen. Hij schreeuwt niet, zegt niks, maar tikt hem alleen op zijn schouder. Julian reageert niet, hij beweegt niet eens.

‘Julian...’ dweept Bennie met een hoog stemmetje. ‘Julian, ik ben het, je lekkere schatje Anouk.’

Anouk kijkt even om bij het horen van haar naam, maar rolt een keer met haar ogen als ze ziet wat Bennie aan het doen is en gaat verder met haar gesprek met Sam.

‘O Julian, ik wil je... Word nou wakker,’ gaat Bennie door. We gaan inmiddels stuk van het lachen om Bennies act. Hij schuift overdreven teatraal met zijn kont over Julians schoot en tikt nog een keer op zijn schouder. Nog steeds geen reactie. Bennie komt overeind en zijn gemaskerde gezicht draait onze kant op.